

Arrest

nr. 241 131 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Emmanuel Van Driesschestraat 67
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage13quinquies) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 15 juli 2015 de vluchtelingenstatus in Bulgarije.

1.2. Op 6 december 2018 diende verzoeker in België een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in.

1.3. Op 26 september 2019 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot onontvankelijkheid van het VIB.

1.4. Bij arrest nr. 232 165 van 3 februari 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing.

1.5. Op 11 maart 2020 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [W.]

voornaam : [O.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Damascus

nationaliteit : Onbepaald

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 03/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending artikel 13 EVRM

Schending artikel 8 EVRM

Schending artikel 3 EVRM

Schending artikel 47 EVRM

Schending artikel 74/14 Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motivatieplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

II.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

II.1.4. Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoeker sinds enige jaren in België verblijft en er goed geïntegreerd is. Dat er sprake is van een manifeste schending van art. 8 EVRM in het geval verzoeker van zijn familie zal gescheiden worden.

Dat hij psychologische bijstand krijgt van zijn familie, in zonderheid van zijn neef.

II.1.5. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om en algemener risico en een willekeurig geweld van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielverzoek, of nog het indienen van een asielaanvraag op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM. (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motieven dient te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending is van art. 3 EVRM.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek gedaan en werd er dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden, alvorens een beslissing te nemen. Minstens blijkt dit niet uit de motivering."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 47 van het EVRM en artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat de draagwijdte betreft van de door verzoeker geschonden geachte materiële motiveringsplicht, kan worden verwezen naar wat verzoeker daarover stelt in zijn verzoekschrift. Aangezien hij ook de draagwijdte uiteenzet van het zorgvuldigheidsbeginsel gaat de Raad ervan uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van dit beginsel en niet van het redelijkheidsbeginsel waarvan hij in zijn enig middel gewag maakt.

2.4. Verzoeker valt er in eerste instantie over dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn gezins- en privéleven in België. Hij verduidelijkt dat hij sinds enige jaren in België verblijft en dat hij hier psychologische bijstand krijgt van zijn neef.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er sprake is van een gezinsleven waarmee ze conform het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden wanneer ze een verwijderingsmaatregel treft.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat attaché M.R. op 11 maart 2020 een nota heeft opgesteld in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin onder meer het volgende kan worden gelezen:

“Gezins- en familieleden: Betrokkene verklaarde dat zijn zus, die inmiddels overleden zou zijn, en zijn neef in België verblijven, maar zij behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. (...)”

2.7. Hieruit blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor er geen verdere afwegingen daarover dienden te worden gemaakt in de bestreden beslissing.

2.8. De Raad acht dit deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat de relatie tussen volwassen familieleden enkel onder de bescherming van dit verdragsartikel valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

2.9. Met zijn minimalistisch betoog dat zijn neef hem psychologische bijstand verleent dat bovendien niet wordt ondersteund door enig stuk, toont verzoeker niet aan dat hij een beschermenswaardige relatie heeft met zijn neef die valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat het verzoekschrift weliswaar stelt dat er een doktersattest gevoegd is aan het verzoekschrift als stuk 3, doch dit stuk werd niet daadwerkelijk gevoegd.

2.10. Verzoeker concretiseert voorts zijn privéleven dat hij in België zou leiden niet en toont niet aan dat dit beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM zodat hij de verwachting kon koesteren om hierover verdere afwegingen terug te vinden in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.11. Verder ziet de Raad niet in waarom verzoeker in de bestreden beslissing nog afwegingen verwacht in het licht van artikel 3 van het EVRM en meer bepaald over de actuele situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft de vluchtelingenstatus in Bulgarije, dus kan hij niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst. Hij kan derhalve niet dienstig gewag maken van een mensonterende behandeling die hij zal ondergaan indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Dat de verwerende partij verzoeker niet kan verwijderen naar zijn land van herkomst blijkt overigens duidelijk uit de in punt 2.6. bedoelde nota waarin ook kan worden gelezen: *“Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Bulgarije en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”*

2.12. De bestreden beslissing verwijst ook naar het gestelde in de punten 1.3. en 1.4. De Raad wijst erop dat in zijn in punt 1.4. bedoelde arrest specifiek kan worden gelezen:

“In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Bulgarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens verrat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Bulgarije als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Bulgarije het non-refoulement beginsel naleeft. De levensomstandigheden van verzoekende partij kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.”

2.13. Dit arrest heeft ondertussen kracht van gewijsde en verzoeker kan niet onwetend zijn van de inhoud ervan.

2.14. Gelet op dit alles kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat er sprake is van een automatische afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een gebrek aan beoordeling van de actuele situatie in het land van herkomst, dit in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.15. Vermits er geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan er ook geen sprake zijn van een schending van artikel 13 van hetzelfde verdrag.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA